

nu, hvis de investeringer ikke bliver foretaget? Bliver afgifterne så tilbagebetalt? Svaret er nej, for det ligger i et andet lovforslag. Skatteministeren kradser pengene ind og putter dem i statskassen uanset hvad. Om der via Energiministeriet sker en udbetaling af pengene, bestemmes af en anden lov. Derfor holder hr. Duetofts forsikringer om, at der ikke bliver en eneste krone liggende og flyde i et hjørne af Skatteministeriet, ikke rigtig i forhold til de forslag, vi rent faktisk har til behandling i dag. Jeg kan godt forstå, at hr. Duetoft af retoriske og partipolitiske grunde har brug for at efterlade det indtryk hos befolkningen, men det er bare ikke rigtigt.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg vil gerne rykke for et svar endnu en gang; nu tror jeg, at hr. Buksti har taletid nok. Det drejer sig om færgerne. Vi hørte, at hovedparten af færgerne – for det er hovedparten af de danske færger, der går til småøerne – altså skal friholdes fra en takststigning. Det lyder godt, men hvad med de andre? Hvor stor skal prisstigningen være, eller skal det være en kombination? Hvad er det for færgeruter, der skal nedlægges? Hvad er det for noget, der skal skæres væk? Hvilke afdage er det, der skal spares væk? Det mangler vi et svar på.

Vi mangler også et svar på det andet spørgsmål, jeg stillede. Det er beskæftigelsen. I relation til de 2.500 ekstra arbejdspladser, som der henvises til – vi hørte før fra miljø- og energiministeren, at der var lavet så mange talberegninger osv. på det her forslag – må jeg spørge: Hvor er de 2.500 arbejdspladser? Hvor kan det sandsynliggøres at de kommer? Det synes jeg er meget vigtigt at få med. Jeg ved godt, der er et langt afsnit, der siger, at det er nogle spørgsmål, vi endnu ikke har klaret, men jeg synes, det er noget af det, der er vigtigt at få til at indgå i den debat, der følger herefter, at få disse spørgsmål afklaret helt præcist.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg tror ikke rigtig på miljøministerens udtalelse om, at han helst så, vi ikke skulle have de grønne afgifter. Problemet er jo, at der hersker så utrolig stor usikkerhed om, hvor langt der er til at nå det mål på de 5-6 pct., der hævdes at mangle.

Når jeg siger, at det er planøkonomi, mener jeg, at der er tale om statsstyring af de danske

virksomheder med de tilbageførselsmodeller, man her lægger op til.

Til hr. Duetoft vil jeg sige, at virksomhederne sparer jo ikke noget ved dette her. Der er tale om en afgift, alternativt en investering, de skal betale. De skal under alle omstændigheder have penge op af lommen.

Det knytter sig lidt til det, fru Elisabeth Arnold var inde på, nemlig at vi gerne vil have de frivillige aftaler; hvad gør man så, hvis virksomhederne ikke overholder de frivillige aftaler? Det er klart, at der i den situation må være en eller anden form for sanktion.

Men når det drejer sig om at nedbringe CO₂ og alt det, vi taler om i dag, er sagen jo den, at uanset hvor meget virksomhederne sparer, og uanset hvilke foranstaltninger de laver, skal de alligevel betale afgifterne. Det er jo også derfor, at vi kalder dem ren skat. Sådan er det.

Hr. Jacob Buksti nævnte, at det drejede sig om ¼ af stigningen i lønomkostningerne. Ja, det er meget godt, men alt det, vi opererer med her, er jo gennemsnitstal. Det, der er interessant, er at se, hvordan det ser ud for den enkelte virksomhed, og det kan meget vel give nogle helt andre tal på bordet.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg giver ordet til hr. Peter Hansen-Nord for en kort bemærkning, hvorefter jeg meget hurtigt lukker talerlisten for korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er naturligvis ministerens indlæg om manipulerede tal, som bringer mig herop. Ministeren beder om, at vi ikke bruger et sådant ord. Jeg er sådan set også ligeglad med, hvilket ord vi bruger. Det er konstruerede tal. Når man opstiller de forudsætninger, man vil bringe i anvendelse, bruger man de tal, der passer bedst til at nå det slutresultat, man gerne vil komme frem til.

Men altså igen må jeg sige til ministeren, at essensen i det alene er, at man for at få tallene til at passe er nødt til at gå til udlandet for at se på, hvordan energieffektiviteten har udviklet sig dér. Og da den ikke er god nok, så lægger man den ind, og så når man en større manko i det afsluttende regnestykke. Man ønsker ikke at bruge de danske tal, for hvis man brugte dem, ville man nå frem til, at reduktionen med 20 pct. i år 2005 – der er 10 år endnu – var rigeligt opfyldt. Det er det, der er problemet. Om det så